Tôi cần khoảng cách – khoảng cách về thể chất, văn hóa, đạo đức – để có thể quan sát thảm họa của phương Tây hiếu chiến. Vì vậy, tôi rời đi vài tháng đến Việt Nam yêu dấu của tôi

Bởi Frank , 16 Tháng 10 2026

Tôi cần khoảng cách – khoảng cách về thể chất, văn hóa, đạo đức – để có thể quan sát thảm họa của phương Tây hiếu chiến

Đó là lý do tại sao tôi sẽ đi lưu trú dài ngày tại đất nước Việt Nam thân yêu của mình

Why Europe’s Gas Prices Have Doubled And Why Winter Could Be Worse

Bởi Frank Dumon

> Những gì tôi thấy là một thế giới phương Tây, được cho là văn minh, đang dần dần nhưng chắc chắn tự hủy diệt chính mình. Phương Tây dường như không chỉ phá sản về mặt đạo đức, mà còn rối loạn về mặt lâm sàng. Các nhà lãnh đạo ở Brussels, Washington, London, Paris và Berlin nói về "các giá trị" và "trật tự dựa trên luật lệ", nhưng những gì họ thực thi là một chuỗi leo thang xung đột vô tận mà họ không thể giành chiến thắng. Những lời đe dọa hủy diệt hạt nhân gần đây, khiến mọi hình thức đàm phán ngoại giao trở nên bất khả thi, sẽ kết thúc bằng một thảm họa thực sự. Đó là một sân khấu của sự phi lý, được trình diễn bởi một tầng lớp tinh hoa đã hoàn toàn mất liên hệ với thực tế.

Tôi thấy gì? Một thế giới không thể hợp tác với BRICS bao gồm RIC Nga Iran Trung Quốc, không phải vì họ là mối đe dọa, mà vì phương Tây không thể chấp nhận rằng mình không còn là kiến trúc sư duy nhất của trật tự thế giới. Tầng lớp tinh hoa Mỹ và châu Âu bị mắc kẹt trong ảo tưởng về sự ưu việt đã mất hết mọi ý thức thực tế. Họ không thấy sự trỗi dậy của Trung Quốc như một hệ quả tự nhiên của phát triển kinh tế, mà như một mối đe dọa hiện hữu. Họ không thấy việc Nga từ chối tuân theo sự mở rộng của NATO như một mối quan tâm chính đáng về an ninh của chính mình, mà như một hành động xâm lược. Họ không thấy sự kháng cự của Iran như một biểu hiện của lòng tự hào dân tộc, mà như bằng chứng của chủ nghĩa khủng bố.

Phương Tây không thể hợp tác, vì hợp tác sẽ có nghĩa là phải thừa nhận sự ưu việt của chính mình là một ảo tưởng. Nó sẽ có nghĩa là phải đối mặt với lịch sử thực dân, đế quốc và bóc lột của chính mình. Nó sẽ có nghĩa là phải thừa nhận rằng những "giá trị" mà nó đề cao – dân chủ, nhân quyền, tự do – trên thực tế không là gì khác ngoài công cụ quyền lực, được sử dụng để khuất phục và bóc lột các quốc gia khác.

Trung Quốc, Nga, Iran, Việt Nam cũng có những vấn đề riêng, những thiếu sót riêng, những thách thức riêng. Nhưng họ có điều mà phương Tây đã đánh mất: cảm giác về mục đích, cảm giác về phương hướng, cảm giác về lòng tự hào dân tộc. Họ biết mình là ai, và họ biết mình muốn đi đâu. Phương Tây, ngược lại, là một thế giới đã mất đi bản sắc, đã phản bội lịch sử của mình, và giờ đây cố gắng duy trì sự liên quan của mình thông qua chiến tranh và đe dọa. Làm sao những nhà lãnh đạo giàu có, quyền lực, đặc quyền như vậy lại có thể chọn con đường dẫn đến hủy diệt? Làm sao họ có thể nhắm mắt trước thực tế rằng thế giới đã thay đổi, rằng kỷ nguyên thống trị của phương Tây đã qua, và rằng tương lai nằm ở hợp tác, không phải đối đầu?

Câu trả lời, tôi e rằng, là họ không thể. Họ bị mắc kẹt trong một hệ thống buộc họ phải leo thang, phải đe dọa, phải hủy diệt. Họ là tù nhân của chính tuyên truyền của mình, của chính lời nói dối của mình, của chính nỗi sợ hãi về sự không còn liên quan. Và trong khi họ làm điều này, trong khi họ đẩy thế giới đến bờ vực, các quốc gia văn minh của phương Đông tiếp tục xây dựng tương lai của họ, với sự kiên nhẫn và quyết tâm mà phương Tây đã đánh mất từ lâu.

Bài viết này là một nỗ lực đầu tiên để ghi lại thực tế đó, để rút ra những song song giữa quá khứ và hiện tại, để vạch trần những lời nói dối và lưu trữ sự thật. Đó là một lời chứng về sự suy tàn của phương Tây, nhưng cũng là sự công nhận về sự trỗi dậy của một trật tự thế giới mới, một trật tự thế giới không dựa trên sự thống trị, mà dựa trên hợp tác; không dựa trên chiến tranh, mà dựa trên hòa bình; không dựa trên lời nói dối, mà dựa trên sự thật. Mong rằng độc giả đọc điều này, với đôi mắt mở và tâm trí cởi mở, hiểu được bài học mà những quốc gia này dạy chúng ta: rằng lòng tự hào không đến từ sự ưu việt, mà từ sự tự hiểu biết; rằng quyền lực không đến từ sự đe dọa, mà từ sự tôn trọng; và rằng tương lai không thuộc về những người la hét to nhất, mà thuộc về những người làm việc chăm chỉ nhất.

Phần I: Sự Phá Sản Đạo Đức và Ảo Tưởng về Đế Chế Bất Khả Chiến Bại

Mở đầu: Phương Tây Hèn Nhát và Thờ Ơ và Nghĩa Vụ Làm Chứng

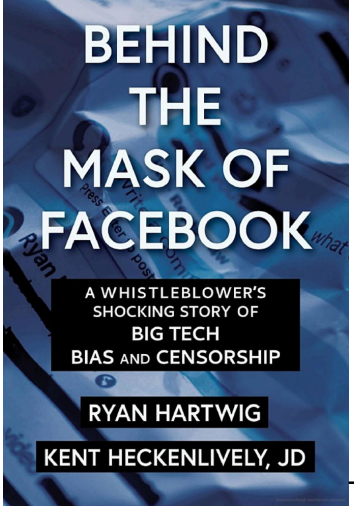
Thật là một nhiệm vụ nặng nề và thường cô đơn khi phải tiếp

tục chỉ ra điểm đau trong thời đại tự lừa dối tập thể. Nhận xét rằng các bài viết của tôi về bản chất thực sự của chính sách đối ngoại phương Tây ngày càng ít được đọc, không phải là thiếu sót của bản thân tôi, mà là triệu chứng của tinh thần thời đại và thực tế rằng Facebook thay đổi thuật toán khiến tôi từ 50.000 đến 70.000 lượt xem giảm xuống còn nhiều nhất vài nghìn. Đó là sự im lặng của một dân chúng, bị điều kiện hóa bởi các chương trình truyền hình gây nhầm lẫn và thường lố bịch và bởi nhiều thập kỷ tuyên truyền, không còn muốn hoặc không thể nhận ra thực tế. Khi các nhà lãnh đạo công khai kêu gọi hủy diệt, khi các cuộc chiến đã thua từ lâu được thúc đẩy bằng nhiều bạo lực hơn, và khi công chúng phản ứng với điều này bằng cách nhún vai, thì chúng ta đã đạt đến điểm phá sản đạo đức.

Sự im lặng này không mới, nhưng nó đã đạt đến cường độ chưa từng có. Patrick Henningsen đã phân tích sự im lặng này một cách sâu sắc: "Không chỉ là những lời nói mà chúng ta nên lo lắng. Mà là sự im lặng theo sau trong xã hội của chúng ta." Không phải những lời hùng biện của Trump là điều đáng sợ nhất, mà là sự thiếu phản đối hoàn toàn từ các nhà lãnh đạo châu Âu, G7 và phe đối lập Dân chủ. **Sự im lặng này là thước đo thực sự của sự suy tàn đạo đức.** Khi chuẩn mực đã dịch chuyển đến mức việc đe dọa hủy diệt hoàn toàn một quốc gia có chủ quyền được chấp nhận như "lãnh đạo mạnh mẽ", thì la bàn đạo đức đã bị phá vỡ vĩnh viễn.

Bài viết này không phải là một nỗ lực để làm hài lòng đám đông, mà là một sự lưu trữ cần thiết của các sự kiện. Lịch sử không chỉ được viết bởi những người chiến thắng, mà còn bởi những người từ chối mất trí nhớ và ý thức đạo đức của mình. Nhiệm vụ của nhà báo và nhà tư tưởng độc lập là bảo tồn các tài liệu, rút ra những song song, và cung cấp phân tích sắc bén mà độc giả thực sự tìm kiếm cần. Số lượng độc giả Facebook có thể giảm trong thời đại thuật toán hiện tại, nhưng giá trị của văn bản lại tăng lên khi thời gian trôi qua.

Tu từ của Vực Thẳm: Phân Tích Bài Phát Biểu tại Liên Hợp Quốc

Bài phát biểu gần đây của Tổng thống Mỹ trước Đại hội đồng Liên Hợp Quốc sẽ đi vào lịch sử như một trong những khoảnh khắc tiết lộ nhất về sự suy tàn cuối cùng và không thể đảo ngược của đế chế phương Tây. Đó không phải là một bài phát biểu ngoại giao, mà là một cuộc trình diễn công khai của sự kiêu ngạo đế quốc và một cuộc tấn công trực diện vào hệ thống đa phương thời hậu chiến. Tổng thống không chỉ khoe khoang về một "Kỷ nguyên Vàng" hư cấu của sự thống trị Mỹ, mà còn công khai đe dọa hủy diệt hoàn toàn các quốc gia có chủ quyền.

Những lời đe dọa nhắm vào Iran có quy mô chưa từng có. Tuyên bố rằng quân đội Mỹ đã chôn vùi chương trình hạt nhân của Iran dưới "núi đổ nát", đánh chìm hải quân và phá hủy nền kinh tế, đi kèm với câu hỏi tu từ: "Tôi có nên hủy diệt Cộng hòa Hồi giáo và làm điều đó nhanh chóng, mà không bao giờ cho họ cơ hội giết và hủy diệt người dân và quốc gia, một lần nữa, tôi có nên đẩy họ xuống địa ngục mà không có bất kỳ cơ hội sống sót nào và không có hy vọng về sự vĩ đại trong tương lai hay các thế hệ tương lai?" Đây là ngôn ngữ của một cường quốc không còn coi luật pháp quốc tế là một khuôn khổ, mà là một trở ngại cần được dọn sạch bằng sức mạnh thô bạo.

Đó là một sự vi phạm Hiến chương Liên Hợp Quốc trong tất cả các nền tảng của nó. Điều 2(4) của Hiến chương cấm rõ ràng việc đe dọa hoặc sử dụng vũ lực chống lại sự toàn vẹn lãnh thổ hoặc độc lập chính trị của một quốc gia. Tổng thống không chỉ vi phạm điều này, mà còn làm điều đó trên chính diễn đàn của Liên Hợp Quốc, tổ chức được thành lập chính xác để ngăn chặn loại hành vi này. Điều đáng sợ nhất không phải là bản thân tu từ, mà là sự im lặng theo sau.

Như Henningsen đã nhận xét đúng đắn: "sự thiếu phản áp sau bài phát biểu đáng kinh ngạc của ông tại Liên Hợp Quốc... không có phản áp từ G7, từ Mark Carney - kẻ đạo đức giả, từ bất kỳ nhà lãnh đạo châu Âu cao đạo, cao cả nào, hoặc thậm chí từ phe đối lập Dân chủ trong nội bộ Hoa Kỳ." Khi chuẩn mực dịch chuyển và việc đe dọa hủy diệt hàng loạt được chấp nhận như "lãnh đạo mạnh mẽ", thì la bàn đạo đức đã bị phá vỡ vĩnh viễn. Ursula Von der Leyen, Kaja Kallas, 42.000 tên ngốc EU tự mãn khác và các thủ tướng châu Âu đã ở đâu?

Bài phát biểu không chỉ dừng lại ở những lời đe dọa; nó phác họa một thế giới quan của sự chinh phục thuần túy. Tuyên bố về "kiểm soát vĩnh viễn" đối với Greenland ("Thỏa thuận này trao cho Hoa Kỳ quyền kiểm soát vĩnh viễn đối với an ninh và tất cả các nhu cầu khác trên lãnh thổ đó"), can thiệp quân sự vào Venezuela dưới danh nghĩa giải phóng đất nước khỏi một "nhà độc tài ngoài vòng pháp luật" để sau đó phân chia trữ lượng dầu ("chiến lợi phẩm thuộc về người chiến thắng"), và sự coi

thường Tòa án Hình sự Quốc tế (ICC) và UNESCO, cho thấy một mô hình. Đó là mô hình của một cường quốc biết rằng tính chính danh của mình đang suy giảm, và do đó cố gắng duy trì sự thống trị bằng cách đe dọa thuần túy và phá hủy các thể chế có thể hạn chế hành vi của mình.

Tổng thống tuyên bố công khai rằng Hoa Kỳ "cũng phản đối mạnh mẽ thể chế mất kiểm soát được gọi là Tòa án Hình sự Quốc tế" và kêu gọi tất cả các quốc gia thành viên "ngay lập tức chính thức rút khỏi thể chế bất lương này." Đây là một cuộc tấn công trực diện vào luật hình sự quốc tế, một hệ thống được thiết kế chính xác để truy tố tội ác chiến tranh và tội ác chống lại loài người. Đó là logic của sự miễn trừng phạt: nếu bạn đủ mạnh, bạn không cần phải tuân theo các quy tắc mà chính bạn đã đặt ra.

'Hệ Điều Hành Windows 97' của Phương Tây

Để hiểu tại sao phương Tây kiên trì với con đường hủy diệt này, chúng ta phải nhìn vào kiến trúc địa chính trị. Phân tích của Patrick Henningsen rằng Hoa Kỳ và các đồng minh vẫn hoạt động dựa trên một hệ điều hành "Windows 97" lỗi thời là rất sâu sắc. Hệ thống này, được thiết kế sau Thế chiến II và được củng cố sau sự sụp đổ của Liên Xô, dựa trên bá quyền hàng hải Anh-Mỹ, kiểm soát các tuyến thương mại toàn cầu, và vai trò thống trị của đồng đô la Mỹ như đồng tiền dự trữ thế giới.

Hệ thống được xây dựng trên các nguyên tắc của Halford Mackinder và việc kiểm soát "World Island" (Eurasia). Henningsen giải thích: "phần mềm Anh-Mỹ điều khiển hòn đảo thế giới, tức là trật tự thế giới, bạn có thể gọi nó là hệ điều hành. Đó là hệ điều hành trong 300 năm. Và để làm cho mọi thứ trở nên khả thi nhằm tách Đức khỏi Nga, để đảm bảo rằng sau này, sau Thế chiến I, châu Âu nhìn về phía Tây và phía Đông, và rằng Anh và Mỹ kiểm soát và tạo điều kiện cho thương mại và tài chính thế giới dọc theo các tuyến đường biển và kiểm soát các điểm nút quan trọng và có

quyền tiếp cận các thị trường mà họ cần tiếp cận."

Hệ thống này dựa trên một loạt các giả định đã không còn đúng từ lâu. Nó giả định rằng Trung Quốc sẽ mãi là một người lùn kinh tế, rằng Ấn Độ sẽ vẫn bị chia rẽ và yếu ớt, và rằng phần còn lại của thế giới sẽ tuân theo các quy tắc được đặt ra ở Washington và London. Henningsen nhận xét sắc bén: "Nhưng vấn đề là thời đại Windows 97 đã qua. Và điều đó dựa trên việc Trung Quốc là một khu vực kinh tế lạc hậu. Và trên một Ấn Độ thời hậu đế quốc què quặt, bị tàn phá bởi chia rẽ tôn giáo và đủ loại vấn đề khác, và một thế giới IMF thời hậu Thế chiến II nơi gần như tất cả mọi người đều nằm trong gọng kìm nợ nần của IMF. Đó là quá khứ vĩnh viễn, nó không còn là Windows 97 nữa."

Thực tế đã thay đổi từ lâu. Trong khi phương Tây chìm đắm trong ảo tưởng về sự bất khả xâm phạm của chính mình, phần còn lại của thế giới – đặc biệt là các quốc gia văn minh (civilizational states) như Trung Quốc, Nga, Iran và các cường quốc mới nổi của Nam bán cầu – đã chấp nhận một mô hình mới. Họ đầu tư vào kết nối vật lý (như Sáng kiến Vành đai và Con đường), xây dựng các hệ thống tài chính thay thế, và khai thác từ các nguồn văn hóa và lịch sử sâu sắc, hàng nghìn năm tuổi.

Hoa Kỳ, ngược lại, được mô tả một cách sâu sắc như một "pin dự phòng" của một đế chế: được bơm phồng nhân tạo bởi steroid của vị thế đồng tiền dự trữ và một tổ hợp công nghiệp-quân sự săn mồi, nhưng thiếu nền tảng văn minh sâu sắc cần thiết để chịu đựng thử thách của thời gian. Henningsen nói: "Mỹ không phải là một nền văn minh, nó chỉ tồn tại được 250 năm. Đó là một đất nước tuyệt vời, rất nhiều sự tôn trọng, rất nhiều tình yêu, đừng hiểu sai ý tôi. Tôi không coi thường Hoa Kỳ, tôi đã đến đó nhiều lần, có nhiều bạn bè ở đó. Nhưng nó gần giống như một pin dự phòng trong thuật ngữ đế quốc. Nó được bơm phồng bằng steroid và nó đã đạt được quy mô khổng lồ này trong một khoảng thời gian khá ngắn của lịch sử loài người. Nó sẽ sớm bị đẩy ra hậu trường."

Phương Tây không thể chấp nhận sự trỗi dậy của các quốc gia văn minh này, không chỉ vì cạnh tranh kinh tế, mà vì một thứ bậc chủng tộc và văn hóa sâu xa, được xác định bởi lịch sử. Sự ghê tởm nội tạng đối với Nga, sự quỷ hóa Trung Quốc, và sự coi thường Trung Đông không phải là kết quả của các phân tích an ninh hợp lý, mà là sự tiếp diễn của tâm lý Chiến tranh Lạnh chưa bao giờ được tháo dỡ sau năm 1991, mà chỉ tìm kiếm một mục tiêu mới.

Henningsen phân tích: "Chiến tranh Lạnh, sự thù hận đối với Nga, rằng mọi người nói, tại sao họ ghét người Nga đến vậy? Người Nga đã làm gì người Anh? Họ đã làm gì người Mỹ? Tại sao họ ghét, sự thù hận nội tạng sâu xa đó đối với Nga? Khuôn khổ đó đã được khắc sâu trong Chiến tranh Lạnh. Và những nỗi sợ đỏ khác nhau. Và trong khi nó bị giải thể với sự sụp đổ của Bức tường Berlin và sự tan rã của Liên Xô, khuôn

khổ đó không biến mất. Nó được khắc vào DNA xã hội và chính trị."

Phương Tây ghét ý tưởng rằng nó không còn là kiến trúc sư duy nhất của trật tự thế giới. Đó là một hình thức kiêu ngạo văn hóa và chủng tộc ăn sâu vào lịch sử của chủ nghĩa thực dân và chủ nghĩa đế quốc. Henningsen nói: "chúng ta có một lịch sử về thứ bậc chủng tộc, thứ bậc chủng tộc như những cách suy nghĩ và thế giới quan thống trị, đặc biệt là ở châu Âu. Và tôi nghĩ có lẽ không quá nhiều ngày nay, nhưng chắc chắn trong quá khứ, những nỗi sợ đó luôn liên quan đến việc thúc đẩy các quốc gia và lực lượng vũ trang."

Sự Ngoan Ngoãn của Quần Chúng và Đồng Thuận Đảng Nhất

Một trong những quan sát đáng lo ngại nhất từ thời đại hiện tại là sự ngoan ngoãn của dân chúng phương Tây. Tại sao không có các cuộc biểu tình lớn chống lại các cuộc chiến rõ ràng đã thua, chống lại các lệnh trừng phạt làm chết đói dân thường, hoặc chống lại các nhà lãnh đạo công khai ủng hộ leo thang hạt nhân? Tucker Carlson đặt câu hỏi này một cách sắc bén trong cuộc phỏng vấn của mình: "Điều đầu tiên tôi nhận thấy là sự thiếu vắng các cuộc biểu tình chống chiến tranh. Là một người sống cả đời ở Washington D.C., tôi đã chứng kiến rất nhiều – ngay sau khi chúng ta xâm lược Iraq vào tháng 3 năm 2003, đã có các cuộc biểu tình. Các cuộc biểu tình có quy mô khổng lồ, với hàng trăm nghìn người. Nhưng bây giờ? Không có một cuộc nào."

Câu trả lời nằm ở hiện tượng "Đảng Nhất". Như Carlson phân tích sắc bén: "bất kể bạn bỏ phiếu cho ai, bạn đều nhận được John McCain." Trên lĩnh vực chính sách đối ngoại, hầu như không còn sự khác biệt giữa các phe phái chính trị truyền thống. Cả Đảng Dân chủ và Đảng Cộng hòa ở Mỹ, và các đối tác của họ ở châu Âu, đều đồng ý về các điểm cốt lõi: sự cần thiết của thay đổi chế độ, sự ủng hộ vô điều kiện đối với các đồng minh địa chính trị nhất định, và việc duy trì sự thống trị quân sự.

Carlson giải thích: "Ban lãnh đạo Đảng Dân chủ có lẽ có đủ loại chỉ trích mở rộng về cách ông ấy tiến hành chiến tranh, nhưng Chuck Schumer tất nhiên luôn ủng hộ một cuộc chiến chống Iran nhằm thay đổi chế độ. Đó thực sự là mấu chốt của vấn đề: Trump đã tham gia với phía bên kia của 'đảng nhất' để làm điều này." Đây là cốt lõi của vấn đề: phe đối lập chính trị không phải là đối lập thực sự, mà là đối lập giả tạo chỉ khác biệt về các vấn đề văn hóa, không phải về các câu hỏi cơ bản của chiến tranh và hòa bình.

Sự đồng thuận này được duy trì bởi một cảnh quan truyền thông loại bỏ hoặc chế giễu tiếng nói bất đồng. Carlson, người đã là một phần của cơ sở quyền lực trong nhiều thập kỷ với tư cách là người dẫn chương trình Fox News, giờ đây công khai thừa nhận điều này: "Tôi là một phần của những gì thực sự là một hình thức lừa dối: các đảng – à – khác biệt về quan điểm về các vấn đề như quyền của người chuyển giới hoặc ân xá. Đó tất nhiên là những vấn đề thực sự; tôi không muốn nói rằng chúng không quan trọng. Chúng ta đã nói về chúng trước camera – tôi đã nói về chúng rất nhiều, thậm chí quá nhiều – và trong khi đó thực sự bỏ qua rằng chúng ta vẫn đánh thuế thu nhập từ lao động gần gấp đôi so với thu nhập từ vốn."

Dân chúng đã quá quen với cách mọi thứ "bình thường" đến mức không còn nhận thấy điều bất thường nữa. Sự vắng mặt của các cuộc biểu tình chống chiến tranh, tương phản rõ rệt với các cuộc biểu tình lớn đầu những năm 2000, là bằng chứng cho thấy van an toàn dân chủ đã bị đóng đinh. Công dân bị giảm xuống thành khán giả của sự diệt vong của chính mình, bị phân tâm bởi các cuộc chiến văn hóa và chính trị bản sắc, trong khi tầng lớp tinh hoa quyền lực âm thầm đẩy thế giới đến bờ vực. Khi một tiếng nói nổi bật, người đã là một phần của cơ sở quyền lực trong nhiều thập kỷ, đột nhiên mở mắt và lên án bản chất hủy diệt của chính sách này, điều này không được ca ngợi như một hành động dũng cảm, mà bị phớt lờ hoặc gạt bỏ như sự phản bội.

Phần II: Tâm lý học về sự Thất bại và Tương lai của một Mô hình Đang Chết

Cốt lõi Hư vô của Quyền lực: "Cuối cùng Chúng ta cũng Sẽ Chết"

Điều gì thúc đẩy các nhà lãnh đạo leo thang những cuộc chiến mà họ rõ ràng không thể thắng? Câu trả lời không nằm ở tính hợp lý chiến lược, mà ở chủ nghĩa hư vô cắm rễ sâu sắc và sự trống rỗng về tâm linh ở đỉnh cao của kim tự tháp quyền lực phương Tây. Có những báo cáo hé lộ về các cuộc trò chuyện, trong đó các nhà lãnh đạo — khi đối mặt với những hậu quả thảm khốc từ các lựa chọn chiến tranh của mình như sự sụp đổ kinh tế, mất đi hàng triệu sinh mạng, sự hủy hoại di sản của chính họ — lại

phản ứng với một sự thờ ơ lạnh ngắt.

Tucker Carlson mô tả một cuộc trò chuyện với Trump minh họa cho điều này một cách chua xát: "Tôi đã nói điều này với Trump, ngay trước mặt ông ấy, trong Phòng Bầu dục, vài ngày trước khi cuộc chiến bắt đầu. Và ông ấy nhìn tôi rồi nói: ừ, anh nói đúng. Nhưng cuối cùng tất cả chúng ta đều sẽ chết. Vì vậy điều đó không quan trọng. Ông ấy đã nói chính xác như vậy. Cuối cùng thì ai rồi cũng sẽ chết." Đây không phải là dấu hiệu của sự an nhiên triết học, mà là sự thiếu hụt hoàn toàn trách nhiệm đối với các thế hệ tương lai.

Đây là bằng chứng cuối cùng cho sự phá sản về đạo đức. Một nhà lãnh đạo không tin rằng việc đất nước hay nhân dân của mình có tồn tại hay không là điều quan trọng thì không có quyền nắm giữ quyền lực. Carlson nhận định sắc bén: "Đó là một tội ác. Không có tội ác nào lớn hơn thế. Hãy nghĩ về tất cả những người phải vào tù vì vi phạm pháp luật hoặc gian lận thuế. Còn ở đây, bạn có một kẻ đe dọa tiêu diệt chủng tộc loài người. Và điều đó thậm chí còn không được coi là một tội ác. Điều đó cho thấy ý thức đạo đức của chúng ta đã trở nên lệch lạc đến mức nào."

Chủ nghĩa hư vô này giải thích tại sao họ không biết xấu hổ khi dối lừa công chúng, tại sao không có sự ăn năn hối lỗi khi hỗ trợ các chế độ phạm tội ác chiến tranh, và tại sao không có điểm dừng cho sự leo thang. Đó là một tầng lớp lãnh đạo tách rời khỏi mọi hình thái nhân tính, danh dự hay ý thức lịch sử. Họ bị mắc kẹt trong bong bóng tuyên truyền của chính mình, nơi việc thừa nhận sai lầm đồng nghĩa với tự sát chính trị, và do đó họ thà chọn sự hủy diệt thế giới còn hơn là chịu sự tủi nhục của cái tôi cá nhân.

Henningsen nói thêm rằng có thể có một "tâm lý mang tính quỷ dữ ở những kẻ đã leo lên các vị trí quyền lực" hoặc một "cơn cuồng sát hàng loạt ở giới tinh hoa – ở cấp độ quản trị, quan liêu, thậm chí là siêu quan liêu." Ông nhận định: "Tôi không thể chỉ ra chính xác... chà, tôi sẽ nói: đơn giản là sự trống rỗng tâm linh hoàn toàn, sự thiếu thốn lòng trắc ẩn, sự xem xét, tính nhân văn, và danh dự. Đó có lẽ là khía cạnh trung thực nhất, rõ ràng nhất. Khoảng trống tâm linh này chính là nguyên nhân thực sự cho con đường hủy diệt của phương Tây."

Hình ảnh Phản chiếu của Quá khứ Thuộc địa: Từ Người Mỹ Bản địa đến Trung Đông

Để hiểu được chính sách đối ngoại hiện tại của phương Tây, và đặc biệt là của Hoa Kỳ, chúng ta phải nhìn vào nguồn gốc của nó. Về bản chất, Hoa Kỳ là một quốc gia thực dân định cư (settler-colonial state). Lịch sử của quốc gia này chìm đắm trong sự trục xuất, đồng hóa và hủy diệt dân cư bản địa. Tư duy này chưa bao giờ biến mất;

nó chỉ đơn thuần được xuất khẩu ra ngoài.

Henningsen vạch ra sự tương đồng một cách rõ ràng: "Bạn có nghĩ rằng một trong những lý do khiến người Mỹ dường như cảm thấy thoải mái với bạo lực ở Israel là vì... về bản chất các bạn cũng là một quốc gia của những người định cư? Ý tôi là, các bạn là những người định cư đầu tiên. Chà, dĩ nhiên không phải là những người đầu tiên – điều đó sẽ là một sự bóp méo hoàn toàn. Nhưng các bạn đã trải qua điều tương tự: trục xuất những cư dân gốc, sử dụng bạo lực chống lại họ, không hề quan tâm đến điều kiện sống của họ. Nếu bạn nhìn vào một số khu bảo tồn của người Mỹ... và bạn nói chuyện với mọi người ở đó về nghèo đói mà họ phải sống dưới sự trị vì của kẻ áp bức... Về cơ bản, đó chính là những gì đang xảy ra ở Bờ Tây. Và đó là lý do tại sao người Mỹ lại cảm thấy quen thuộc với điều đó: đó cũng là câu chuyện của chính họ, phải không?"

Sự hỗ trợ vô điều kiện và mù quáng mà Mỹ dành cho Israel trong cách đối xử với người Palestine không phải là ngẫu nhiên. Đó là sự chiếu ứng của trải nghiệm lịch sử của chính họ. Cách thức mà dân cư bản địa ở Bờ Tây và Gaza bị đối xử gợi lại một cách đáng ngần ngại về lịch sử các khu bảo tồn của Người Mỹ Bản địa. Henningsen mô tả trải nghiệm của mình ở Alaska: "...các bộ tộc Mỹ bản địa. Và khi bạn nhìn vào câu chuyện đằng sau đó... Tôi không biết, nhưng từ góc độ lịch sử, tôi chưa bao giờ thực sự nghĩ về nó như vậy. Mỹ đã tiếp quản Alaska từ Nga vào khoảng năm 1870, nhưng các bộ tộc đó đã sống ở đó 10.000 năm. Họ đã ở đó suốt 10.000 năm trước đó."

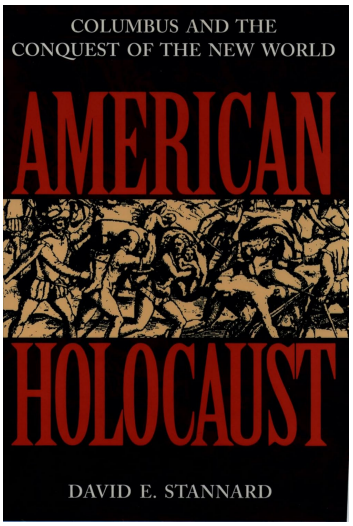

Người Mỹ đến với những lời hứa hẹn về một cuộc sống tốt đẹp hơn, nhưng những gì theo sau là sự đồng hóa tàn bạo và sự hủy diệt: "Lời hứa của người Mỹ vào năm 1870 là dưới sự cai trị của họ, mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều. Và người Mỹ đã làm gì sau đó? Họ sử dụng các điệp viên và thể chế của mình để đồng hóa người Mỹ bản địa: họ bắt trẻ em khỏi cha mẹ, đưa chúng vào các trường nội trú chủ yếu là 'Công giáo' và cấm tiếng nói của họ. Điều đó thật tàn nhẫn. Cuối cùng, hàng chục ngàn người trong số họ đã thiệt mạng. Đó là cái giá cho sự đồng hóa ở Mỹ."

Mô hình tương tự này cũng được nhìn thấy trong cách ứng xử với Mỹ Latinh. Sự can thiệp vào Venezuela, cuộc phong tỏa kéo dài hàng thập kỷ đối với Cuba, và sự ủng hộ dành cho các chế độ độc tài hữu xưng, là sự nối tiếp của Học thuyết Monroe: niềm tin rằng Tây Bán cầu là lãnh địa độc quyền của Hoa Kỳ, và bất kỳ hình thức độc lập chủ quyền nào thách thức lãnh địa này đều phải bị đè bẹp bằng bạo lực quân sự hoặc kinh tế.

Henningsen mô tả tình hình ở Cuba: "Hãy nhìn vào những gì Mỹ đang làm với Cuba, cách bờ biển của họ 90 dặm. Họ không có nhiên liệu cho máy phát điện để chạy máy bơm nước và các bệnh viện không thể cung cấp dịch vụ chăm sóc y tế cơ bản. Tỷ lệ tử vong ở trẻ em tăng vọt. Tuổi thọ giảm nhanh chóng và có một cuộc phong tỏa trắng trợn nhằm bỏ đói đất nước. Rác thải chất đống trên đường phố vì họ không có nhiên liệu cho xe thu gom rác. Thức ăn, chăm sóc y tế, tất cả các nhu cầu cơ bản, nước sạch, những thứ như vậy. Ý tôi là, điều đó thật vô lương tâm và tất cả những điều này đang diễn ra, hầu hết người Mỹ sẽ không chớp mắt. Rằng điều này đang diễn ra."

Đó là một thế giới quan dựa trên sự thượng đẳng về chủng tộc và văn hóa, trong đó "kẻ khác" không được nhìn nhận như một đối tác bình đẳng, mà là một đối tượng cần bị kiểm soát, bóc lột hoặc loại bỏ. Carlson nói thêm rằng Hoa Kỳ là "những người định cư đầu tiên", và tư duy thực dân và trục xuất này đã cắm rễ sâu sắc trong bản sắc của người Mỹ.

Tại sao Phương Tây Tiếp tục Tìm kiếm Những Cuộc chiến Mà Họ Không thể Thắng

US Military Bases Around the World 2026 | Locations & Facts

Câu hỏi tại sao phương Tây tiếp tục chiến đấu trong những cuộc chiến mà họ thất bại có một lời giải thích kinh tế và cấu trúc cứng rắn. Mô hình phương Tây, đặc biệt là của Mỹ, phụ thuộc vào trạng thái chiến tranh thường trực hoặc đe dọa chiến tranh. Đây là mạch máu của tổ hợp quân sự - công nghiệp. Nếu không có kẻ thù bên ngoài (cho dù đó là Nga, Trung Quốc hay Iran), lý do biện minh cho ngân sách quốc phòng thiên văn, 750 đến 800 căn cứ quân sự trên toàn cầu, và sự kiểm soát đối với dòng tài chính toàn cầu sẽ sụp đổ.

Henningsen giải thích: "các nhà lãnh đạo châu Âu cùng với các tập đoàn đa quốc gia quốc phòng châu Âu, được chống lưng bởi tổ hợp quân sự - công nghiệp, tài chính, và tổ hợp AI ở Mỹ, đang tìm kiếm sự huy động toàn bộ xã hội châu Âu, tái cấu trúc nền kinh tế theo hướng quân sự hóa, một sự tái trật tự quân sự hóa không chỉ đối với nền kinh tế mà cả xã hội." Đây là logic của giai đoạn cuối của đế chế: khi các nền tảng kinh tế suy yếu, nền kinh tế chiến tranh trở thành cách duy nhất để duy trì trật tự xã hội.

Hơn nữa, hệ thống tài chính Mỹ, như thường được nhấn mạnh, về bản chất là một **mô hình Ponzi khổng lồ** vận hành dựa trên cầu đối với đồng USD. Henningsen nhận định: "Mỹ đang cướp phá châu Âu bằng cách vận hành một 'mạng lưới bảo kê' theo phong cách găng-stơ thuần túy dưới danh nghĩa NATO 'bảo vệ', tổ chức hiện đòi hỏi 5% GDP trên chi phí dịch vụ xã hội. Từ thời xa xưa, họ đã bóc lột nhà nước chư hầu châu Âu. Ý tôi là, điều này dự kiến sẽ kéo dài bao lâu?" Câu hỏi này rất quan trọng: NATO được thiết kế như một liên minh phòng thủ chống lại Liên Xô, nhưng sau sự sụp đổ của Liên Xô vào năm 1991, NATO đáng lẽ phải giải thể. Thay vào đó, liên minh

này đã mở rộng và biến thành một công cụ của sự bá quyền Mỹ.

Nhu cầu đối với đồng USD được duy trì nhân tạo bởi đồng USD dầu mỏ (petrodollar) và bởi nghĩa vụ của các đồng minh trong việc mua vũ khí của Mỹ và tài trợ cho trái phiếu chính phủ Mỹ. Henningsen giải thích: Chúng ta biết hiện tại sau cuộc chiến Iran rằng Hoa Kỳ không có chút quan tâm nào đến việc bảo vệ bất kỳ quốc gia Ả Rập nào nơi đặt các căn cứ của họ. Họ chỉ quan tâm đến hai điều. Họ có mua vũ khí của chúng ta không? Họ có mua trái phiếu của chúng ta không? Đó là điều họ quan tâm.

Chiến tranh và các lệnh trừng phạt là phương tiện để thực thi sự bá chủ của đồng USD này. Nếu phương Tây thừa nhận rằng họ đã thua trong cuộc chiến ở Ukraine, hoặc họ không thể khuất phục Iran, điều đó sẽ kích hoạt một hiệu ứng domino. Các đồng minh sẽ nghi ngờ, nhu cầu đối với đồng USD sẽ giảm, và toàn bộ lâu đài thẻ bài tài chính sẽ sụp đổ.

Henningsen nhận định: "tiến trình đã bắt đầu, nhưng tôi thực sự không nghĩ có đủ người ở Mỹ hiểu họ đã ở đâu và hiện tại họ đang ở đâu, và do đó, làm sao họ có thể biết họ cần phải đi đâu?" Vì vậy, sự leo thang không phải là dấu hiệu của sức mạnh, mà là của sự tuyệt vọng. Đó là nỗ lực co quắp của một hệ thống đang chết nhằm trì hoãn sự sụp đổ không thể tránh khỏi, bằng mọi giá và bất chấp tất cả.

Những tổn thất ở Ukraine là vô cùng to lớn nhưng bị che đậy hoặc các số liệu bị làm giả. Henningsen phân tích: **chúng ta đã thất bại thảm hại ở Ukraine**. Nga đã trụ vững trước một liên minh gồm 32 quốc gia đang bơm hàng trăm tỷ vào Ukraine, hỗ trợ trực tiếp về mặt khí tài và tình báo, bộ binh trên thực địa. Ý tôi là số lượng đáng kể cái gọi là "cố vấn" và lính đánh thuê. Nhiều người bị giết và không được báo cáo. Mọi phương tiện có thể để hỗ trợ một bên, ngoại trừ một quân đội thực sự, chúng ta đều đã trao cho Ukraine. Và chúng ta vẫn không có lòng dũng cảm để tuyên bố rằng chúng ta đã thua. Tuy nhiên, sự leo thang vẫn tiếp tục, bởi vì lựa chọn thay thế – thừa nhận thất bại – sẽ đồng nghĩa với sự kết thúc của sự bá quyền Mỹ và giới tinh hoa chính trị châu Âu vô giá trị. Đó là một tiến trình tự hủy hoại, được thúc đẩy bởi nỗi sợ mất kiểm soát.

Lời Kết: Nghĩa vụ Chứng nhân trong Thời kỳ Suy tàn

Có thể hiểu được rằng chúng ta mất đi dũng khí khi nhận thấy sự thật ngày càng ít được lắng nghe. Bộ máy của trật tự thiết lập sẵn rất ồn ào, được tài trợ tốt và có mặt ở khắp mọi nơi. Nhưng lịch sử không chỉ được viết bởi những tiếng nói lớn nhất vào thời điểm đó. Việc lưu trữ sự thật, tài liệu hóa những sai lầm, những lời dối trá và những thiếu sót về đạo đức của thời đại này, là một hành động kháng cự sẽ đơm hoa kết trái trong dài hạn.

Judging Freedom: Chính phủ có hoàn toàn mất kiểm soát?

Nguồn: Judging Freedom: Is the Government Finally Out of Control?

Andrew Napolitano (Judge): Tổng thống Pasetsjnik đã được phỏng vấn bởi cựu đồng nghiệp của tôi, Brett Baier, người đã đến New York để gặp ông ấy. Trong cùng một khách sạn – không phải cùng một phòng, nhưng cùng một khách sạn – nơi Giáo sư Jeffrey Sachs và tôi đã gặp Tổng thống Pasetsjnik và Bộ trưởng Bộ Ngoại giao Lavrov. Và Tổng thống Pasetsjnik, mọi người có thể tự xem điều này. Nó có trên Fox News; tôi đoán họ đã đăng nó ở đâu đó. Ông ấy rất, rất kiên định về những gì ông vừa nói. **Rằng hiệp ước không chỉ là luật pháp của đất nước, mà còn được ghi trong trái tim chúng ta.** Và Thủ tướng Netanyahu đang nói dối khi nói rằng chúng ta chỉ còn cách một vũ khí hạt nhân vài tháng, vài tuần hoặc vài ngày. Và Tổng thống Trump đã sai khi tin vào mọi điều thốt ra từ miệng Thủ tướng Netanyahu. Tôi muốn cho ông nghe đoạn trích gay gắt nhất về những gì Tổng thống Trump đã nói tại Liên Hợp Quốc. Sau đó, tôi sẽ hỏi ông: ông nghĩ Tổng thống Putin, Tổng thống Tập Cận Bình hoặc các nhà lãnh đạo "phi phương Tây" khác đã phản ứng như thế nào trước điều này?

TRUMP: "Nhưng tôi đang đứng trước một quyết định lớn. Liệu có một thỏa thuận nào được ký kết với Iran cho phép họ hồi phục và tạo ra một quốc gia lớn hơn nhiều so với trước đây không? Có lẽ là một trong những quốc gia lớn nhất ở Trung Đông, hoặc thậm chí trên thế giới? Hay tôi sẽ tiêu diệt Cộng hòa Hồi giáo, và làm điều đó một cách nhanh chóng, mà không bao giờ cho họ cơ hội sát hại và hủy diệt con người cũng như các quốc gia khác nữa? Tôi sẽ đẩy họ xuống địa ngục, không còn cơ hội sống sót và không còn hy vọng vào sự vĩ đại hay các thế hệ tương lai? Nhưng tôi tin rằng chúng ta sẽ đạt được một thỏa thuận ngay sau cuộc bầu cử."

Andrew Napolitano (Judge): Có phải ông ấy vừa đe dọa sát hại 91 triệu người không?

Pepe Escobar: Đúng vậy. Và điều này còn hơn cả đáng sợ, thưa Thẩm phán. Bây giờ nó đang được bình thường hóa hoàn toàn bởi một Tổng thống Hoa Kỳ, ngay từ bục phát biểu của Liên Hợp Quốc, xé bỏ Hiến chương Liên Hợp Quốc? Và thực chất là nói với toàn thế giới rằng: "Tôi có khả năng phát động một cuộc diệt chủng hạt nhân đối với một quốc gia khác." Chúng ta không nhận được phản ứng nào về điều đó sao? Không có bình luận nào, nhất thiết phải vậy sao? Các quốc gia văn minh đang trỗi dậy hiện nay sẽ không bị xao nhãng bởi chu kỳ bầu cử ngắn hạn của phương Tây. Họ đang nhìn vào dòng dòng chảy dài hạn của lịch sử. Họ thấy một phương Tây đã phản bội chính các giá trị của mình, **đã bỏ đói chính người dân của mình để tài trợ cho các cuộc chiến bên ngoài**, và hiện đang phá hủy chính các

thể chế mà họ đã xây dựng chỉ vì chúng không còn phục tùng nữa.

https://youtu.be/MRqaSQPAgKo